

NĀC

„Beidzot, šajās dienās, Viņš ir runājis uz mums caur Dēlu, ko Viņš ir iecēlis par visu lietu mantinieku un caur ko Viņš arī pasauli ir radījis.”

(Ebr 1,2)

Nr. 6 (77)
DECEMBRIS
2013

Kurzesmes Katoļu diecēzes informatīvs laikraksts

DIEVS IENĀK MŪSU VĒSTURĒ

Mūs katru pavada ikdienas Dieva apsolījums: *Es esmu ar tevi un neviens tevi nespēs pieveikt*. Šī palāvība uz dievišķo palīdzību uzliek atbildību arī katram no mums tiekties pēc lielākām žēlastībām. Kristieša būtība ir nepalikt tikai pie Dieva palīdzības gaidīšanas, bet savās sirdīs tiekties pēc pilnīgas mīlestības (ticības un cerības), jo bez tām Dievs mūsos nevar darīt brīnumus. To Kristus bija teicis savas dzimtās Nācetes pilsētas ļaudīm, par ko viņi kļuva nikni, arī mēs bieži nevēlamies pielikt pūles ticēt, vēlamies no Dieva paģērēt – man tas un tas pienākas – kā sevis cenošā patērētāju sabiedrībā. Tādējādi ar savu slinkumu un egoismu radām apstākļus, kuru dēļ Debesu Pāpuss nevar mums palīdzēt.

Adventa laiks ir dots, lai mēs ikviens pieliktu kaut nedaudz pūles ticēt. Tas ir laiks, kad dabas nemitīgajā ritējumā ikdienas gaismas saraujas līdz minimumam, kad jādzīvo vairs tikai ar sirdi sajūtamo, tad esam aicināti piestāt un mēģinām uzlikt bremzes straujajam ikdienas rutīnas ritējumam, lai ar gara acīm ieraudzītu līdzās cilvēkus un to vajadzības.

Lai mūsu dzīvē notiktu šādi brīnumi, jāsāk ar ticību Dieva darbiem. To ne vienmēr ir viegli, es teiktu – grūti – ieraudzīt. Vēl jo vairāk tad, ja mani vada aprēķinātāja, nevis Mīlestības gars.

Katru mīlu mirkli mums jātic! Kā to izdarīt? Ne jau atpērkoties ar desmitās tiesas piešķiršanu Baznīcai vai skrupulozu baušļu pildīšanu, bet atdodot visu savu būtību – esmi – Visaugstākajam.

Asīzes Francisks ir teicis: „Tikai dodot ir iespējams saņemt, un tikai mīlot ir iespējams būt mīlētam,” proti – būt par labu *instrumentu* Dieva prasmīgajās rokās. Mūsos katrā Viņš ir ielicis talantus, ko izmantot sabiedrības labā, katrs savā vietā esot un darot to darbu, kas mums katram vislabāk izdodas, darīsim to ar brieduša cilvēka atdevi, kā to darītu pašam Debesu Karalim.

Apstāsimies no *kampšanas un rīšanas* kā Kārļa Skalbes pasākā par „Lielo zivi”, kurā valda tikai šis princips. Tajā mēs pamanām, ka cilvēku sirdīs ir daudz redzīgākas kā viņu acis, ka tās spēj just līdzī, saskata otra bēdu un mēģina rast risinājumu no šķietamās bezizejas. Prieks par mūspuses ļaudīm, kas saprot tautā lietoto un uz sevi pārbaudīto gudrību: ja vienā vietā Dievs aizver durvis, tad citā atver logu!

Tie ir Savējie! Un, tādu savējo nav maz!!! Zenta Mauriņa ir sacījusi: „Jo

Arturs Hughes "Piedzimšana"

īpatnējā kāda tauta, jo bagātāka tās folklorā, jo lielāka tās garīgā vērtība, jo vairāk tā spēj dot citām tautām.” No mums katra atkarīgs, kādu tautu veidojam!

Izmantosim šo Adventa laiku, lai cerība mūsos ik dienas nestu labus augļus mums katram un Baltu tautai, kurā Viņš mūs aicinājis būt.

Priesteris
Andris Vasiļevskis

laikmeta sabiedrībā.

Brīnišķīgā un radikālā veidā Dievs ienāk cilvēku un arī mūsu katra personīgajā vēsturē caur Jēzus Kristus personu. Lai nenomāktu ar savu visvarenību, Viņš darbojas maigi un līdz galam pielāgojas cilvēka pazīšanas un eksistēšanas veidam. Dieva Dēls kļūst cilvēks, piedzimst no sievietes, dzīvo vienkāršu dzīvi Nācētē, aug, Viņam ir sava ģimene un draugi, beigās Viņš piedzīvo ciešanas. Kā iemiesošanās brīdī, tā arī visā cilvēces vēsturē, Dievs izmanto cilvēkus un dažkārt to dara pārdabiskā veidā. Izvēlas arī cilvēka dzīves vienkāršību, cilvēciski ņemot – mazsvarīgas lietas, lai uzrunātu cilvēkus. Dieva loģika pārspēj cilvēcisko, jo Visvareno Radītāju nekas neierobežo.

Lai izpildītu savu pestīšanas plānu, Dievs izvēlējās Mariju un viņai par palīgu dāvāja Jāzepu. Evaņģēlijā lasām: „Ar Jēzus Kristus dzimšanu bija tā: kad Viņa Māte Marija bija saderināta ar Jāzepu, pirms nekā viņi sanāca kopā, izrādījās, ka viņa ir mātes cerībās no Svētā Gara.” (Mt 1,18) Taisnīgais Jāzeps nevēlējās Marijai uzsvēlt vainu un nolēma bēgt. Tomēr Dievam bija cits nodoms. Galu galā Jāzeps „izdarīja tā, kā Kunga eņģelis bija viņam pavēlējis” (Mt 1,24). Jēzus Kristus nenāca pasaulē negaidīti kā zibens uzliesmojums tauru skaņu pavadīts, bet nāca pazemīgi, mazā miestīņā, nāca caur cilvēku – visskaistāko, visbrīnišķīgāko, bet tomēr – cilvēku; nāca caur Mariju. Jēzus bērnība vispirms tika uzticēta Visvarenā Dieva apredzībai un vienlaicīgi taisnīgā Jāzepa gādībai, caur kuru darbojas visvarenā apredzība.

Dievs izmanto cilvēkus, veidojot pasaules vēsturi, neaizmirsīsim šo patiesību pirmssvētku steigā. Arī mūsu katra dzīves ceļā Dievs ir sūtījis kādus konkrētus cilvēkus, jo caur viņiem vēlas mums kaut ko pateikt. Dieva *optikā* nav nejaušību un nevajadzīgu brīžu. Virs, sieva, bērni vai draugi nav tikai nejaušība. Dievs veido vēsturi, un Viņš kā *Lielais Režisors* vada notikumus uz mūsu dzīves *skatuves*. Nenostumsim cilvēkus mūsu dzīves otrajā plānā, jo Dievs tieši šos cilvēkus izmanto, lai veidotu mūsu likteni. Dievs ir ne tikai lietu un notikumu, bet arī cilvēku Kungs. Nepieļausim, ka mūsu mazajā vēsturē lietas kļūtu svarīgākas par cilvēkiem.

Turpinājums 3. lpp.

**ŠAJĀ
NUMURĀ:**

2.lpp. Godināmajam bīskapam
B. Sloskānam – 120

3.lpp. J. Salijs par Bezvainīgo
Ieņemšanu

4.–5.lpp. Rūpēs par
bērnunama bērniem

6.lpp. Par sagatavošanos
Laulības sakramentam

7.lpp. Ziņas no pasaules,
sludinājumi

8.lpp. Liepājas diecēzes
ziņas

Godināmajam bīskapam B. Sloskānam – 120

Oktobra sākumā ar dažādiem pasākumiem Rīgā tika plaši atzīmēta godināmā latviešu bīskapa Boļeslava Sloskāna 120 gadu jubileja. Uz svinībām bija ieradusies viesi no Vācijas, Ukrainas, Beļģijas, Baltkrievijas, Itālijas – garīdznieki un radošās inteliģences pārstāvji. 3. oktobrī Rīgā tika atklāta bīskapa Boļeslava Sloskāna vārdā nosauktā iela un Vajātās Baznīcas mocekļu un ticības liecinieku piemiņas istaba, bet 4. oktobrī Rīgas Latviešu biedrības namā notika starptautiska konference "Patiesība un piedošana".

Rīgā atklāj bīskapa Boļeslava Sloskāna ielu

Pēc arhibīskapa Zbigņeva Stankeviča ierosinājuma, Rīgas Dome nolēma Rīgas Katoļu ģimnāzijas teritorijā esošu ielu, kurai līdz šim nebija nosaukuma, dēvēt godināmā bīskapa B. Sloskāna vārdā. Iela atrodas Pārdaugavā, iepretī Cigoriņu ielai, netālu no Torņakalna stacijas. Šī nelielā iela ved uz ģimnāzijas kapelu, kur kādreiz brīvvalsts laikā, kad šeit vēl atradās Garīgais seminārs, ir kalpojis godināmais bīskaps Boļeslasvs Sloskāns.

Ielas svinīgajā atklāšanā Rīgas arhibīskaps-metropolīts Z. Stankevičs teica, ka „drosme un spēks sekot savai pārliecībai, neapcietinot savu sirdi, ir pārlaicīgas vērtības, kurām nav noilguma. Tāds bija arī bīskaps B. Sloskāns. Pārstāvēto vērtību dēļ viņš pieder mums visiem – Rīgai un visai sabiedrībai”. Latvijas vēstnieks pie Svētā Krēsla E. Semanis savā uzrunā pauda pārliecību, ka bīskaps ir simbols daudzai ciešanām, kā arī simbols tai vērtību skalai, kas ir pamats katrā indivīda un sabiedrības pastāvēšanai. Un šīs vērtības ir aktuālas arī šodienas Latvijā.

Vajātās Baznīcas mocekļu un ticības liecinieku piemiņas istaba

Pēc ielas atklāšanas viesi devās uz Rīgas Katoļu ģimnāzijas ēku, kur arhibīskaps iesvētīja Vajātās Baznīcas mocekļu un ticības liecinieku piemiņas istabu. Izveidotie stendi ilustrē dažādus bīskapa B. Sloskāna dzīves posmus. Apskatāmas gan fotogrāfijas, gan bīskapa personīgās lietas. Tāpat pie sienas ir to garīdznieku saraksts, kas padomju varas gados tika nogalināti savas ticības dēļ. Vīrs nogalināto vārdiem ir Ļeņina citāts – fragments no slepenas pirmā PSRS vadītāja V. Ļeņina vēstules, kas palīdz labāk izprast, no kurienes cēlušās tik lielas vajāšanas.

Bīskapa B. Sloskāna fonda Latvijā vadītājs priesteris A. M. Jerumanis, kurš ir viens no muzeja idejas autoriem, atzīmēja, ka muzeja vieta nav nejauši izraudzīta, jo šeit Latvijas pirmās

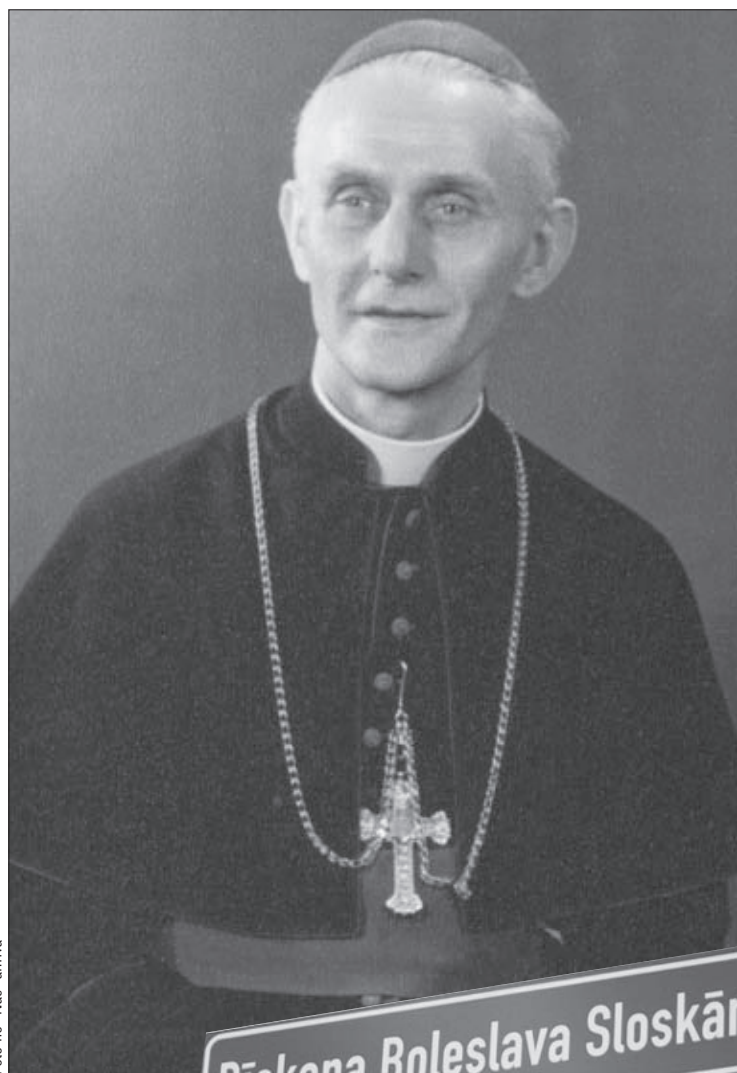

Foto no "Nāc" arhīva

Bīskapa Boļeslava Sloskāna iela

brīvvalsts gados bīskaps ir strādājis un audzināja nākamos priesterus, bet šodien šeit ir skola, un bērniem ir nepieciešams šis vēstījums un vērtības, jo tas ne tikai liecina par pagātni, bet arī

“Mums ir skaidri un precīzi jāsaprot, ka mūsu kristīgais gars būs tik liels, cik liela būs mūsu mīlestība!” (B. Sloskāns)

parāda ceļu uz nākotni. Muzejā redzami režģi, simbolizē nebrīvi, kurai bīskaps gāja cauri, būdams brīvs savā iekšējā būtībā. Ķieģeļu siena simbolizē Solovku klosteri, kas bija viena no svētākajām vietām pareizticībai, bet 1917. gadā kļuva par vērzi visai Krievijai, Padomju Savienībai un skāra arī Latviju. Vispirms uz turieni tika izsūtīti garīdznieki. Arī itāļu vēsturnieks Rikardi ir apstiprinājis, ka tā ir bijusi lielākā kristiešu vajāšana vēsturē, jo par ticību Padomju Savienībā mira pusotrs miljons cilvēku. Vīrs loga piemiņas telpā atrodas balķis ar naglām un āķiem, kas ir atgādinājums par Solovkiem, kur ieslodzītie zāģēja kokus. Naglas norāda uz mocībām. Tajā pašā laikā koks ir dzīvības simbols, jo caur krusta koku mēs tikām pestīti. Nepabeigtā muzeja grīda simbolizē Ļubļankas grīdas, kur B. Sloskāns tika pieķēdēts un spīdzināts.

Pēc muzeja atklāšanas notika ekumenisks dievkalpojums ģimnāzijas kapelā, kurā piedalījās

evanģēliski luteriskās, pareizticīgās un baptistu Baznīcas pārstāvji. Dievkalpojumā skanēja Riharda Dubras skaņdarbi B. Sloskāna piemiņai. Latvijas evanģēliski luteriskās Baznīcas arhibīskaps J. Vanags izteica vēlējumu B. Sloskāna ielai kļūt par meditācijas ceļu, pa kuru ejot nokļūst tuvāk Kristum. B. Sloskāna audzēknis bīskaps Antons Justs mudināja aizdomāties, ka pirmie ekumeniskie dievkalpojumi radās jau toreiz, kad garīdznieki bija apcietinājumā, jo viņi kopīgi lūdzās un svinēja dievkalpojumus. „Bīskaps ļāvas pazemojumiem un spaidiem.

Priesteris A. M. Jerumanis (no kreisās) iepazīstina kardinālu J. Pujatu ar B. Sloskānam izveidoto piemiņas istabu

Saprata, ka līdzīgi Kristum viņam sava dzīve jāupurē par brāļiem un māsām,” uzsvēra bīskaps A. Justs. Viņš pieminēja B. Sloskāna nerimstošo cerību, ka reiz Latvija būs brīva valsts.

Ārzemju viesu vidū no Beļģijas bija ieradies monsinjors S. van Kalsters, bīskapa B. Sloskāna vicepostulātors, kurš bija atbildīgs par B. Sloskāna beatifikācijas procesam nepieciešamo materiālu apkopošanu. Viņš arī personīgi pazina bīskapu un atceras, ka lūgšanu brīžos kapelā esot novērojis bīskapa lūgšanas garu. Viņš nekad neesot redzējis nevienu tā lūdzamies. Jau dzīves laikā daudzi viņā saskatīja svēto. Monsinjors cer, ka nākotnē bīskaps B. Sloskāns tiks iecelts svēto kārtā.

Konference "Patiesība un piedošana"

Starptautiskajā konferencē "Patiesība un piedošana" kā pirmais ar savu uzrunu uzstājās teoloģijas zinātnu doktors, Lugaņo Universitātes profesors, priesteris A. M. Jerumanis. Viņa referāta tēma – "Tikai piedošana un patiesība mums ir nākotne". Pirmajā konferencē daļā klausītājus uzrunāja arī Okupācijas muzeja

direktora vietnieks, vēstures zinātnu doktors R. Jansons, apskatot B. Sloskāna tēlu vēstures griežos. Sniedzot liecības un pētījumus, viņš apliecināja, ka B. Sloskāna turēšanās pie katoliskās ticības un tradicionālajām vērtībām, bija patiesie viņa represēšanas iemesli.

To apliecināja arī padomju varas gados represētās un izsūtītās L. Lasmanes-Doroņinas sacītais, kura aicināja dzīvot tā, lai nebūtu kauns nomocīto cilvēku priekšā, kas cīnījās par savu tēvzemi un par to atdeva dzīvību.

Konferences pirmo daļu noslēdza Ļvovas palīgbīskaps L. Mali, uzsverot Latvijas un Ukrainas katolisko Baznīcu vienotību Padomju varas gados, kad daudzi latviešu priesteri devās misijā uz Ukrainu, bet ukraiņu jaunieši ieradās studēt Rīgas Garīgajā seminārā.

Konferences otrā daļa sākās ar Aleksandra Meņa Labdarības fonda vadītājas N. Boļšakovas referātu, kurā viņa dalījās ar to, ka B. Sloskāna personība viņu ir ļoti spēcīgi uzrunājusi, salīdzinot A. Meņa un B. Sloskāna dzīvi un personību.

Bīskapa B. Sloskāna fonda vadītājs Beļģijā un bīskapa beatifikācijas procesa vicepostulātors monsinjors S. van Kalsters iepazīstināja ar diviem brīnumiem, kas notikuši, lūdzot godināmā bīskapa palīdzību.

Esenes palīgbīskaps un Vācijas Bīskapu konferences pārstāvis L. Šepers stāstīja par bīskapa saistību ar viņa valsti, bet grieķu katoļu apustuliskais vizitators Baltkrievijā, arhimandrīts S. Gajeks minēja B. Sloskāna nopelnus un ieguldījumu Baltkrievijas labā – gan laikā, kad viņš tur kalpoja, gan arī tad, kad dzīvoja trimdā Rietumeiropā.

A. M. Jerumanis kā galvenos konferences un muzeja veidošanas mērķus min atskatīšanos pagātnē, to izvērtējot un mēģinot saprast – kas noticis, lai neaizmirstu un veidotu šodien, lai nākotnei dotu virzienu. Cilvēks nevar dzīvot bez atmiņas – bez atmiņas *saknēm*. Ja jaunatne neatceras, kas ir noticis, tā ir viegli manipulējama, tā nezina virzienu – kurp doties. Bīskaps Sloskāns simbolizē vērtības, kas ir saprotamas visās valstīs – neieļaušanās, uzticība savam ideālam.

Jubilejas pasākumi bija arī iespēja atklāt B. Sloskāna personību plašākai Latvijas sabiedrībai. Šis laiks turklāt sabalsojās ar Atmodas 25 gadu atceri. Mērķis gan muzejam, gan konferencei – atdot Latvijai *saknes*, parādīt ceļu piedošana un patiesībai. Priesteris A. M. Jerumanis atzīmēja, ka izlīgšana bez patiesības nenes ilgstošu mieru, tā nav taisnīga. Piedošana no patiesības nav atdalāma. Patiesība un piedošana ataino B. Sloskāna dzīves gaitu, un to ir svarīgi apzināties.

Pēc www.delfi.lv, www.rarzi.lv, www.katolis.lv un Latvijas Radio arhīva materiāliem sagatavoja **Ērika Korāte un Ingrida Burģe**

Foto: Normunds Pucijs, www.katolis.lv

Bezvainīgā ieņemšana

Jaceks Salijs OP

Jautājums: Vai bezvainīgā ieņemšana neattālina Jaunavu Mariju no mums – parastiem cilvēkiem? Ja viņa no sava ieņemšanas brīža bija bez grēka un visas dzīves garumā viņā nebija nekādas grēcīgas iekāres vai tieksmes. No tā izriet, ka viņa sevī nepiedzīvoja cīņu starp labo un ļauno. Bet tajā taču galvenokārt izpaužas cilvēciskās eksistences pūlīņi!

Vistuvākais cilvēks Dieva Dēlam – Viņa māte

Atbilde: Ja jūsu bažas būtu pamatotas, tad to vajadzētu attiecināt arī uz Jēzu Kristu, kura ieņemšana cilvēciskajā dabā noteikti bija bezgrēcīga un kurš visas savas zemes dzīves laikā nebija aptraipīts pat ar vismazāko grēcīgo tieksmi. Bet taču Dieva Dēls ne tikai piedzīvoja ļaunuma uzbrukumus, kad Viņš bija tuksnesī un Viņu kārdināja sātans, bet īpaši tas Viņam, kā nevienam citam, uzbruka Golgātas kalnā. Tāpēc Vēstulē ebrejiem, it kā speciāli mums, ir rakstīts: „Jo mūsu augstais priesteris nav tāds, kas nespētu līdzī just mūsu vājībām, bet, kas tāpat kārdināts kā mēs visās lietās, tikai bez grēka” (4,15).

Diemžēl mūsu grēku dēļ tumsas ķēniņam mūsu zemē ir daudz sakāmā. Tāpēc nav jābrīnās, ka tad, kad šajā zemē parādījās „bezvainīgais un nevainojamais Jērs” (1Pēt 1,19), sātans darīja visu, lai iegūtu no Viņa kaut daļiņu sev. Dieva Dēls panesa visus šos uzbrukumus, bet par to, kas Viņam nebija viegli, liecina gan asins sviedri Ģetsemanes dārzā, gan žēlabas, esot krustā piekaltam.

Noteikti vistuvākais cilvēks Dieva Dēlam bija Viņa māte. Dievs deva dzīvību miljardiem cilvēku, bet tikai viņa viena ir Viņa Dēla Māte. Saiknē, ar kādu Dieva Dēls bija saistīts ar savu Māti, nevarēja būt pat nepilnības ēnas, ne arī egocentrisma. Dieva Dēls atnāca uz šo zemi, lai mums visiem nodrošinātu dalību savā svētumā un šķīstībā, tomēr nav šaubu, ka vispilnīgāk un visdāsnāk ar savu svētumu Viņš apdāvināja savu Māti; viņa ir „žēlastības pilnā” (Lk 1,28). Viņš sagatavoja viņu sev par Māti no viņas ieņemšanas brīža, līdzīgi kā saule dod gaismu rītausmai ilgi pirms savas uzlēkšanas.

Grēks izrauj no realitātes

Tomēr šis īpašais Dieva Dēla tuvums pakļauj Mariju sevišķiem ļaunā uzbrukumiem. Viņa bija blakus savam Dēlam, pret kuru vērsās viss sātana niknums. Katoliskā dievbijība izsenis apcer septiņus sāpju

zobenus, kas caurdūra Marijas sirdi tikai tādēļ, ka viņa bija šī Cilvēka māte. Tiešām nevajadzētu raizēties par to, ka viņa nepiedzīvoja ļaunā uzbrukumus, patiesībā to bija pat ļoti daudz.

Tiesa, Marija nebija iekšēji sašķelta, viņā nebija iekšējā ienaidnieka, kas ir mūsos un kura dēļ dažreiz ļaunums cilvēkā uzvar. Bet vai tad tas mūs no Kristus vai no Marijas attālina? Vai labs ārsts kļūst mazāk tuvs slimniekam tādēļ, ka pats ir vesels? Tas tiesa, ka paēdušais bieži vien nesaprot izsalkušo, bagātais – nabagu, bet veselais – slimo. Tomēr šis sapratnes trūkums izriet no grēcinieka iedzimta egocentrisma. Tur, kur ir mīlestība un nav noslēgšanās sevī, ļaunums, ko piedzīvo otrs cilvēks, sāp tā, it kā pašam šis ļaunums būtu gadījies. Grēks, kas posta kādu man tuvu cilvēku, man sāp vairāk, nekā viņam pašam, jo katrs grēcinieks lielākā vai mazākā mērā ir garīgā *bezsamaņā*.

Tas būtu ļoti baisi, ja iesakņošanās realitātē tiktu mērita ar grēka aptraipīšanās pakāpi. Par laimi, ir pilnīgi pretēji: tieši grēks mūs izrauj no realitātes. Ja kāds necils rakstnieks attēlo savus varoņus kā ideālas un bezgrēcīgas būtnes, tad lasītāji tos uztver kā abstraktus, bez

miesas un asinīm. Un tas ir pareizi, jo visi mums pazīstamie cilvēki patiesībā ir grēcinieki un parādīt viņus kā bezgrēcīgus ir tas pats, kas viņiem nolemt dzīvot tikai uz papīra. Tomēr Kristus un, pateicoties Viņam, arī Viņa Māte, patiesām bija bez grēka. Būt cilvēkam tikai uz papīra nozīmē – vispār nebūt cilvēkam, bet būt cilvēkam patiesi bez grēka, ir tas pats, kā būt PILNĪGAM CILVĒKAM. Par to, ka labais veido cilvēku, bet ļaunums posta, daļēji zinām pat no pieredzes.

Marijā atklājas pirmatnējās cilvēcības skaistums

Es neesmu cilvēks mazākā pakāpē tādēļ, ka nekad neesmu pieredzējis dzērāja slāpes pēc alkohola vai ka sirdsapziņa man nepārmet kādu lielu noziegumu. Toties arvien vairāk esmu cilvēks, kad manī ir patiesākas ilgas pastāvēt labajā pretēji visām grūtībām un kad arvien patiesāk māku nākt palīgā grēka nomāktiem cilvēkiem. Kristus, visu cilvēku Pestītājs, ne tikai nesalūza grūtos pārbaidījumos, bet izturēja līdz galam kvēlā līdzjūtībā pret visiem grēciniekiem, neizslēdzot savus slepkavas. Kristus cīnījās, lai būtu PILNĪGS CILVĒKS un no

paša sākuma Viņam līdzās bija Viņa Māte. Savā mīlestībā Dievs viņu darīja brīvu no jebkāda grēka, lai viņa atklātos pirmatnējais cilvēcības, kas radīta pēc Dieva attēla, skaistums, bet vienlaikus, lai viņa īstenotos visas cilvēces pestīšanas sākums.

Par šo pirmo viņas bezvainīgās ieņemšanas aspektu skaisti rakstīja Ģertrūde fon le Forta un Teijārs de Šardēns. Fon le Forta esejā ”Mūžīgā Sieviete” raksta: „Dogma par Bezvainīgo atklāja to, kāds bija cilvēks pirms savas krišanas, tā atklāj radības neaptraipīto attēlu, dievišķo līdzību cilvēkā. Tagad kļūst saprotama šīs dogmas grandiozā nozīme, kas attiecas uz visiem cilvēkiem. Un ja Bezvainīgā ir vistīrākais visas cilvēces Dieva attēls, tad Jaunava eņģeļa pasludināšanas brīdī ir arī visas cilvēces pārstāve.”

Jēzu Kristū Dievs pietuvinās radībai

Teijāram de Šardēnam patiesība par Marijas bezvainīgo ieņemšanu apstiprināja Iemiesošanās paradoksus. Parastā kārtība ir tāda, ka radībai vajadzētu tuvojies Dievam. Jēzu Kristū notika otrādi: Dievs pietuvinājās radībai. Lai to īstenotu, Viņš sev sagatavoja Bezvainīgu Māti, lai viņa it kā pievilktu Dievu mūsu zemei: „Kad pienāca laiks, kurā Dievs nolēma īstenot mūsu acu priekšā savu Iemiesošanos, tad Viņam vispirms vajadzēja šajā pasaulē izveidot tikumu, kas būtu spējīgs pievilkt Viņu mums. Viņam bija vajadzīga Māte, kas Viņu dzemdinātu cilvēciskā pasaulē. Un ko Viņš izdarīja? Radija Jaunavu Mariju, tas nozīmē, izdarīja tā, ka virs zemes parādījās tik liela šķīstība, ka šajā skaidrībā Viņš varētu rasties kā Bērns.” (”Dieva vide” 3. Daļa)

Ir vērts piebilst, ka Marijas Bezvainīgā ieņemšana ir ļoti īpašs gadījums, kā Dievs rīkojas ar cilvēkiem. Katru no mums Dievs pirmais ir iemīlējis. Viņš mūs iemīlēja, kad mēs bijām vēl mātes klēpī, pat vēl pirms mūsu ieņemšanas (sal. Ps 71,6; Ps 22,10; Sir 50,22). Tāpēc nav nekā neparasta tajā, ka Dieva Dēls, nolemjot kļūt PILNĪGS CILVĒKS mūsu dēļ, vēl pirms viņas ieņemšanas, sevišķi īpašā veidā iemīlēja savu Māti. Viņš viņu no pirmā pastāvēšanas brīža padarīja par PILNĪGU CILVĒKU – Dievam neklājas piedzimt no sievietes, kura kaut uz brīdi būtu bijusi grēka skarta.

No poļu valodas tulkoja
priesteris
Oskars Jablonskis OP

Dievs ienāk mūsu vēsturē

Turpinājums no 1. lpp.

Vēstulē romiešiem tās autors sākumā iepazīstina ar sevi: „Pāvils, Kristus Jēzus kalps, aicināts apustulis, izvēlēts sludināt Dieva evaņģēliju.” (Rom 1,1–7). No Jēzus viņš saņēma „žēlastību un apustuļa sūtību Viņa vārda dēļ pakļaut ticībai visas tautas” (Rom 1,5). Cik apbrīnojama ir Dieva darbība! Dieva, kurš Pāvilu no vajātāja veidoja par lielāko misionāru; un atkal Dievs izmantoja cilvēku, lai par Viņa mīlestību, atklātu Kristū, dzirdētu visas tautas. Pāvils daudz tūkstošu Romas impērijas cilvēku ceļā kļuva par Dieva *darbarīku*, lai viņu dzīvēs ienāktu cerība. Cik daudziem no viņiem pietiks spēka nedaudz vēlāk atdot savu dzīvību par Kristu? Pateicoties Pāvila kalpojumam, kristīgā ticība kļuva universāla un nevis ierobežota kādai izvēlētu cilvēku grupai – ebreju tautai.

Tuvojas Kristus Dzimšanas svētki. Tie mums nav tikai atgādinājums par kādu vēsturisku notikumu, bet stāsta par to, ka Dievs nav atstājis pasauli un mūsu katra dzīvi, bet vienmēr no jauna tajā ienāk caur cilvēkiem un notikumiem, jo Viņam „pieder zeme un viss, kas zemes virsū, pasaule un viss, kas tur dzīvo” (Ps 24,1).

Dievs brīnumainā veidā ienāk mūsu katra individuālajā un neatkārtojamajā vēsturē, jo Viņš ir notikumu un cilvēku Kungs. Centīsimies sastaptajos cilvēkos un piedzīvotajos notikumos pamanīt Viņa mīlestības pieskārienu, kurš mūs vada – reizēm attīrot, caur ciešanām un pārbaidījumiem, reizēm ļaujot nobriest un pamanīt dzīves vissvarīgākās vērtības, reizēm mierinot caur cilvēkiem.

Kā caur Vecās Derības praviešiem, tā īpašā veidā caur Mariju, pateicoties Jāzepa gādībai un Pāvila kalpojumam, pie mums nāca Kristus. Tā Viņš nāk šodien caur vienkāršiem cilvēkiem, kas varonīgi pilda Dieva nodomu savā ikdienas dzīvē. Viņš nāk caur pelēkās ikdienas svētajiem, par kuriem pasaule neko nezina, bet kuri ir mums blakus un pretojas ļaunumam, un sludina Dieva valstību.

Centīsimies arī mēs katrs savā tuvākajā apkārtne būt par cilvēkiem, caur kuriem nāk pats Dievs.

Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

Gūt var dodot, gūt var ņemot, dodot gūtais – neatņemams

Šie Raiņa vārdi, kas izmantoti virsrakstam, raksturo to cilvēku došanas prieku, kuri dalās savā mīlestībā, uzmanībā, klātbūtnē, nejaudājot – kas man par to būs? Saņemot vēlamies dalīties, un īpaši ar tiem, kas ir izslāpuši pēc mīlestības – bērniem, kuri aug bez savu vecāku gādības. Intervijās ar bērnu audzinātājiem KRISTIĀNU VASKU un LĪVU KUPFERI, kā arī brīvprātīgā darba veicējam – KATRĪNU ĪVIŅU, FLORENCI GOLHENU un LENU DE KASTRO – iespējams pārliecināties, ka nesavtība veic brīnumus.

Līva Kupfere – Liepājas bērnunama audzinātāja

Kā sākas brīvprātīgo darbs bērnunamā?

Kad no Saldus atnācu studēt uz Liepāju, man bija daudz brīva laika. Tas šķita pašsaprotami, ka es kaut ko varu darīt brīvprātīgi. Iesaistījos dažādās organizācijās un mudināju iesaistīties arī citus, kuri kopā ar mani varētu ko paveikt.

Pirms pati sāku strādāt bērnunamā par audzinātāju, tur vienu reizi biju novērošanas praksē kā sociālais darbinieks, kā arī kopā ar "Sarkano Krustu", rīkojot dažādus pasākumus. Sapratu, ka darbiniekiem tas būtu liels atspaidis, ja būtu arī brīvprātīgie, kuri palīdz dažādot bērnunama bērnu ikdienu, vai palīdz, apmeklējot pasākumus Liepājā, dodoties pastaigās un iemācot kādu ikdienā noderīgu prasmi.

Viss sākas ar to, ka "Draugos" nosūtīju vēstules, kurās uzrunāju vairākus cilvēkus. Man tas liekas tik pašsaprotami! Redzēju, ka bērnunama bērniem pietrūkst draugu ārpus bērnunama, tādēļ aicināju cilvēkus, kas nevis tur ierastos un pēc tam ātri pazustu, bet kas regulāri apmeklētu bērnus vismaz vienu reizi mēnesī.

Kā tu atpazīni bērnu vajadzību pēc drauga?

Cilvēki, apmeklējot bērnunamu, bieži vien cenšas kaut neapzināti tomēr *atpirkties* ar saldumiem, dažādam mantiņām un citām lietām. Grupā esam divi darbinieki un visus bērnus nevaram samīļot, uzklaut, jo esam ierobežotas laikā un ir jāpaspēj izpildīt vēl citi pienākumi. Līdz ar to radās ideja – nevis dāvināt lietas, bet sirdi un laiku. Tas bija liels izaicinājums!

Man šķiet, ka reizēm mēs cenšamies sev iegālvot, ka bērnunama apmeklējums neko daudz nenozīmē, bet bērni visu atceras ļoti labi, jo reizēm pēc brīvprātīgo ciemošanās bērni jautā – kādēļ nebija tas vai kāds cits cilvēks? Manuprāt, tā bija pareizā doma – sākt ar personisko attiecību veidošanu. Es ticu, ka tas ir daudz devis ne tikai bērniem, bet arī pieaugušajiem. Arī darbiniekiem, kuri strādā bērnunamā, tā ir lielība tam, ka ir cilvēki, kuri bez samaksas velta savu laiku bērniem un viņus uztver kā Dieva dāvanu.

Turklāt tas ļoti daudz ir devis arī pašiem brīvprātīgajiem – gan mīlestību no bērnu puses, gan sajūtu, ka viņu darbs ir vajadzīgs. Zinu, ka vairāki brīvprātīgie ir sajutošies tiešām noderīgi, gatavojot aktivitātes bērnu namā.

Atskatoties uz paveikto, kā viss ir veidojies?

Mūsdienās uzturēt personiskas attiecības ir diezgan grūti, tam traucē mūsu ātrais laikmets. Galvenais ir paturēt atmiņā – mazie cilvēciņi gaida. Viņos arī ir Jēzus, tādēļ ir svarīgi turēties pie regularitātes un viņus neaizmirst. Pēc dažām bērnunama apmeklējuma reizēm vienojamies par to, ko bērniem varam dāvēt. Reizēm tā var būt arī stingra mīlestība, tāda, kurā neko nedodam, bet kopā mācāmies gan praktiskas, gan ne tik praktiskas lietas, piemēram – dziedāt. Tas bija viens no lielajiem izaicinājumiem.

Vai jūs to sapratāt darot?

Mēs par to vienojamies jau pašā sākumā, bet ik pa laikam kāds izrādīja vēlmi atšķirties. Sapratām, ka nevaram bērniem atļaut darīt visu, jo brīvprātīgajiem reizēm ir ļoti grūti *novilkt robežas*, tomēr ir svarīgi pieturēties pie kopīgām prasībām. Jauki, ka, neskatoties arī uz visām grūtībām, šī brīvprātīgo kalpošana turpinās, aug un attīstās.

Vai redzi kādas izmaiņas bērnu ikdienā?

Man šķiet, ka tas ir ļoti liels plāns, kuru visu mēs nevaram pārskatīt. Ir daudz tādas lietas, kas pēc šīm tikšanās reizēm atklājas ikdienā, jo bērni ļoti labi atceras. Viņi sāk saprast, ka var pavadīt laiku kopā ar cilvēkiem arī bez saldumiem un dāvanām, kopā priecāties un vienkārši būt. Bērni jautā – kad būs nākamā tikšanās? Man šķiet, ka viena no labajām lietām, kas palēnām izdodas ir tā, ka bērnos tiek audzināta apziņa – viņi spēj dot. Piemēram, vienā no pirmajām reizēm bērni paši palīdzēja sagatavot kūku, ar kuru pēc tam cienāja savus ciemiņus. Viņi mācās savās mājās uzņemt viesus.

Reiz sariņojām nelielu pārģājienu, kura laikā pie krusta bija jānoliek akmeņi, kas simbolizēja sliktos darbus. Tagad tā jau ir tradīcija – tikko dodamies uz šo pusi, bērni uzreiz grib nest akmeņus un nolikt pie krusta.

Bērnunamā bērniem reizēm ir grūti saprast – kā Dievs mūs var mīlēt un samīļot, jo viņi to reāli no saviem vecākiem ir ļoti maz piedzīvojuši. Reiz kāds puisītis pie manis pienāca un stāstīja, ka viņš katru dienu lūdz Dievu, lai pie viņa atnāktu mamma, bet viņa nenāk. Tad tiek izdarīts secinājums, ka Dievs nemil, jo mamma nenāk. Bērniem nav vērts daudz stāstīt, viņi skatās uz darbiem. Tieši brīvprātīgo apciemojumi ir tās reizes, kad viņi Dieva mīlestību var ieraudzīt darbībā.

Kas ir tie cilvēki, kuri šobrīd brīvprātīgi iesaistās bērnunama apmeklēšanā?

Priestera Mariuša Kempas krustiņš piesaista neviltotu mazā uzmanību

Vairākums ir jaunieši no topošās Katoliskās Jaunatnes biedrības, bet ir arī jaunieši no citām draudzēm. Esmu sapratusi, ka par brīvprātīgo darbu ir jālūdz Dievs, jo bieži vien mēs kaut ko darām, neieklausoties – kā Viņš vēlas, lai mēs to darām. Daži no šiem jauniešiem paši tagad ir iesaistījuši citus, ar kuriem kopā apmeklē bērnunamā.

Man ir liels prieks, redzot, ka tie cilvēki, kuri sākumā šaubījās, vai viņi spēs atrast kontaktu ar bērniem, tagad ir tie, kurus bērni negrib laist prom.

Katrīna Īviņa – darbojas topošajā Liepājas Katoliskās Jaunatnes biedrībā un kā brīvprātīgā regulāri apmeklē Liepājas bērnunamu

Kas tevi pamudināja apmeklēt Liepājas bērnunama bērnus?

"Draugos" saņēmu Līvas sūtītu vēstuli, kur viņa izklāstīja, ka organizē brīvprātīgos, kuri gribētu doties uz bērnunamu. Jāsaka, ka man tāda vēlēšanās jau bija sen un tā bija laba iespēja to īstenot.

Kā tev šķiet, kādēļ ir nepieciešams apmeklēt bērnus bērnunamā?

Ne pie visiem bērniem nāk ciemos vecāki, un mūsu apmeklējums dod viņiem iespēju satikties ar cilvēkiem no ārpus. Cenšamies ar viņiem runāt, reizēm izklaidēt, bet tajā pašā laikā arī kaut ko iemācīt. Piemēram, pieklājīgi uzvesties, kā atvainoties otram, ja nodarīts pāri. Ziemsvētkos visi devāmies uz baznīcu. Manuprāt, ir svarīgi bērniem parādīt to, kas notiek ārpus bērnunama sienām. Kopīgi atzīmējam viņu dzimšanas dienas, tad sarūpējam arī dāvanas.

Vai dodot tu pati arī gūsti?

Ir prieks citiem sagādāt prieku, bet bērnu izrādītais prieks ir ļoti

patiess, neviltots. Ikdienā lielākoties esmu kopā ar sava vecuma cilvēkiem, bet ar bērniem komunikācija veidojas pavisam citādi. Kopā ar mana brāļa sievu Elinu, papildus mūsu ikmēneša tikšanās reizēm, reizi nedēļā braucām mācīt arī angļu valodu. Reizēm biju ļoti nogurusi un domāju – negribas tik tālu braukt, bet, kad aizbraucu, nevis iztukšojos, bet palīdz izmācīties mājas darbus.

Man ir liels prieks, redzot, ka tie cilvēki, kuri sākumā šaubījās, vai viņi spēs atrast kontaktu ar bērniem, tagad ir tie, kurus bērni negrib laist prom.

Kristiāna Vaska – „Grašu Bērnu ciemata” audzinātāja

Saruna ar Kristiānu notika vasarā, jūras malā, apkārt čalojot „Grašu Bērnu ciemata” bērniem, kuri baudīja pludmales priekus. Darbu ar grūtībās nonākušajiem bērniem Kristiāna atzīst par lielu Dieva žēlastību. Viņa kopā ar citām audzinātājām un bērniem no

par ko sāp sirds, sastopoties ar bērnunama bērniem?

„Grašu Bērnu ciemata” bērni Liepājā aizvādāja prieka piepildītas dienas, kuras viņiem sagādāja brīvprātīgie jaunieši no Francijas

Kopīga piparkūku cepšana, dzimšanas dienu svinības un ziemas prieku baudīšana ir tikai dažas no nodarbēm, ko brīvprātīgie veic kopā ar Liepājas bērnunama mazajiem iemītniekiem

Brīvprātīgie jaunieši bērniem dāvā uzmanību un klātbūtni

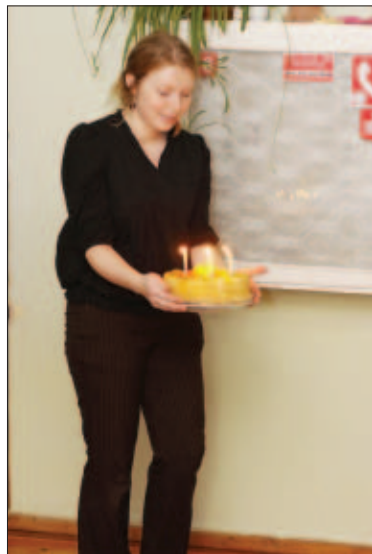
„Grašu Bērnu ciemata” bija ieradusies Liepājā, lai Karostas „Chemin Neuf” kopienas mājā pavadītu 10 dienas, kuru laikā ar bērniem darbojās 17 jaunieši no Francijas, vadot dažādas radošas darbnīcas.

Kas, jūsuprāt, visvairāk pietrūkst bērniem, kuri nāvē bērnunamā?

Mīlestība. Mīlestība tieši sakarsmē – caur apskāvienu, smaidu. Reizēm, kad mazos bērnus pie mums atved, viņi pat neprot runāt un ēst.

Kā bērni pie jums nonāk?

Caur bāriņtiesu. Kad mums atbrivojas kāda vieta, tad sūta nākamo bērnu no jebkuras Latvijas

Kopīga piparkūku cepšana, dzimšanas dienu svinības un ziemas prieku baudīšana ir tikai dažas no nodarbēm, ko brīvprātīgie veic kopā ar Liepājas bērnunama mazajiem iemītniekiem

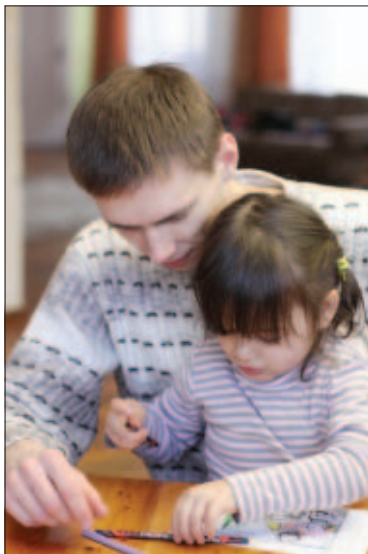
Brīvprātīgie jaunieši bērniem dāvā uzmanību un klātbūtni

pašvaldības. Viens pusaudzis ar mani dalījās, ka lūdzis Dievu, lai Viņš palīdz izkļūt no grūtās situācijas, kurā nonācis. Tagad viņš atzīst: „Tāpēc jau mani atveda uz šejieni!”

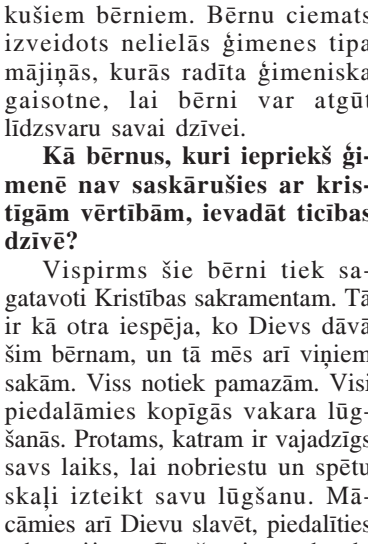
Kāda ir dzīve Grašu Bērnu ciematā?

To ir dibinājusi Katoliskā Baznīca Latvijā, sadarbībā ar Francijas labdarības organizāciju "Cap Esperance". Grašu Bērnu ciemats savas durvis vērā 1995. gadā, kad tas kļuva par mājām trīsdesmit bērniem un bērniem no sociāli nelabvēlīgām ģimenēm.

Gadu gaitā tas kļuvis par vienu no pirmajām sociālās aprūpes iestādēm, kas palīdz grūtībās nonā-

Kopīga piparkūku cepšana, dzimšanas dienu svinības un ziemas prieku baudīšana ir tikai dažas no nodarbēm, ko brīvprātīgie veic kopā ar Liepājas bērnunama mazajiem iemītniekiem

Brīvprātīgie jaunieši bērniem dāvā uzmanību un klātbūtni

„Grašu Bērnu ciemata” bija ieradusies Liepājā, lai Karostas „Chemin Neuf” kopienas mājā pavadītu 10 dienas, kuru laikā ar bērniem darbojās 17 jaunieši no Francijas, vadot dažādas radošas darbnīcas.

Kas, jūsuprāt, visvairāk pietrūkst bērniem, kuri nāvē bērnunamā?

Mīlestība. Mīlestība tieši sakarsmē – caur apskāvienu, smaidu. Reizēm, kad mazos bērnus pie mums atved, viņi pat neprot runāt un ēst.

Kā bērni pie jums nonāk?

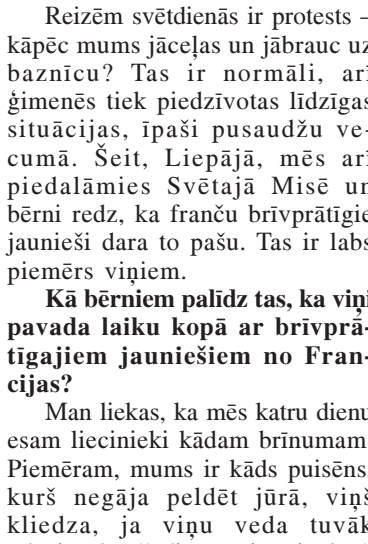
Caur bāriņtiesu. Kad mums atbrivojas kāda vieta, tad sūta nākamo bērnu no jebkuras Latvijas

„Grašu Bērnu ciemata” bērni Liepājā aizvādāja prieka piepildītas dienas, kuras viņiem sagādāja brīvprātīgie jaunieši no Francijas

Kopīga piparkūku cepšana, dzimšanas dienu svinības un ziemas prieku baudīšana ir tikai dažas no nodarbēm, ko brīvprātīgie veic kopā ar Liepājas bērnunama mazajiem iemītniekiem

Brīvprātīgie jaunieši bērniem dāvā uzmanību un klātbūtni

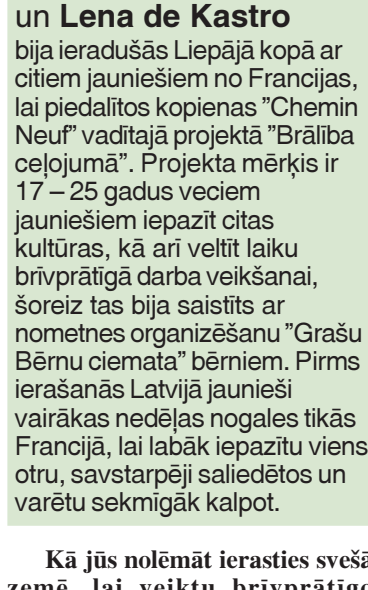
„Grašu Bērnu ciemata” bija ieradusies Liepājā, lai Karostas „Chemin Neuf” kopienas mājā pavadītu 10 dienas, kuru laikā ar bērniem darbojās 17 jaunieši no Francijas, vadot dažādas radošas darbnīcas.

Kas, jūsuprāt, visvairāk pietrūkst bērniem, kuri nāvē bērnunamā?

Mīlestība. Mīlestība tieši sakarsmē – caur apskāvienu, smaidu. Reizēm, kad mazos bērnus pie mums atved, viņi pat neprot runāt un ēst.

Kā bērni pie jums nonāk?

Caur bāriņtiesu. Kad mums atbrivojas kāda vieta, tad sūta nākamo bērnu no jebkuras Latvijas

„Grašu Bērnu ciemata” bērni Liepājā aizvādāja prieka piepildītas dienas, kuras viņiem sagādāja brīvprātīgie jaunieši no Francijas

Florence: Es sapņoju par iespēju palīdzēt bērniem Āfrikā, bet to var darīt tikai no 18 gadu vecuma, bet man ir 17. Tad es internetā atradu šo iespēju ar kopienu "Chemin Neuf" braukt uz Latviju, kur pieņēma arī mana vecuma jauniešus, tādēļ nolēmu pieteikties. Šis ceļojums no citiem atšķiras ar to, ka mēs šeit piedalāmies lūgšanās, mums ir arī iekšējie kārtības noteikumi. Es varētu doties citā braucienā un atgriezties mājās tāda pati, kāda biju, bet šeit es mainos iekšēji. Ne visi no mums ir stipri savā ticībā, bet te mēs to pamazām atklājam.

Lena: Es kopienu "Chemin Neuf" pazīnu jau iepriekš un zināju, ka tad, ja kaut kur došos kopā ar viņiem, piedzīvošu daudz prieka un brālīgo dzīvi. Tas arī palīdzēja spert šo soli.

Kādu pieredzi jūs gūstat šeit, darbojoties ar bērniem?

Lena: Man ir bijusi pieredze mazu bērnu auklēšanā un es zināju, ka tas nebūs viegli, bet ne tik grūti, lai nevarētu to paveikt. Es ar bērniem saprotos ļoti labi.

Florence: Mēs zinām, no kurienes ir bērni mūsu nometnē, un cenšamies viņiem palīdzēt. Bet es jūtu, ka mēs pilnībā to nevaram izdarīt. Dāvājam viņiem savu laiku, bet no bērniem pretī arī saņemam daudz.

Kas ir tas, ko saņemam no bērniem?

Florence: Te mēs saskaramies ar atšķirīgu kultūru un citu valodu, kurā nerunājam, kaut gan daži no mums cenšas iemācīties kādus vārdus latviski. Man ir pilnībā jāizmaina mans komunikācijas veids, jo pēc dažiem vārdiem, ko esmu iemācījusies latviski, es neko vairs nevaru pateikt. Tad mēs kopā smejamies un bērni mūs pieņem tāds, kādi esam. Mēs dalāmies visā citā, izņemot valodu, un tas ir brīnums!

Lena: Ar trīsgadīgajiem, arī nerunājot latviski, ir viegli saprasties, jo ātri var uzminēt viņu vēlmes. Lai dāvētu mīlestību, nav vajadzīga valoda.

Kādus izeidpaušus par Latviju jūs pamēisiet sev līdz?

Lena: Šī ir ļoti skaista zeme ar daudz mežiem, un es priecājos, ka varu te gūt tik bagātu pieredzi.

Florence: Es biju ļoti pārsteigta, ieraugot, ka Karostā ir tik daudz koku, zāles, jo pirms tam mums stāstīja, ka dzīvosim vienā no pilsētas nabadzīgākajiem kvartāliem. Man šī šķiet pat gandrīz kā neredzama vieta. Ir interesanti redzēt padomju varas laikā būvētas mājas, kas tagad stāv tukšas, tā ir vēsture.

Ko jūs uzzinājāt viens par otru, pavadot laiku Liepājā?

Lena: Grupā esam ļoti izpalīdzīgi. Cenšamies visu laiku smaidīt, jo tas dienu padara gaišāku. Pat ja bērni ir noguruši un nikīgi, mēs viens otram palīdzam un uzmundinām, lai nezaudētu prieku.

Florence: Tas ir pārsteidzoši, ka viens ar otru tik labi saprotamies, jo iepriekš kopā bijām pavadījuši tikai divas dienas, esam kļuvuši jau kā ģimene, un tas ir skaisti. Mēs visi esam gandrīz vienā vecumā.

Intervēja Ieva Liede

Veidosim "Māmiņu klubu" Liepājā!

ILZE GRAUBE ir no Vidzemes, bet jau divus gadus dzīvo Kurzemē, jo te ieprecējusies. Lielvārdes draudzē kalpojusi svētdienas skolā, palīdzējusi arī citur, kur bijusi nepieciešamība. Tagad, kad Ilze pati kļuvusi māmiņa, labprāt vēlētos satikties ar citām māmiņām, tādēļ dzimusi doma par „Māmiņu kluba” dibināšanu Liepājā.

No kurienes nāk ideja par "Māmiņu klubu"?

Tā radās tad, kad internetā uzzināju, ka šāds klubs darbojas Jelgavā. Tur tikšanās notiek reizi nedēļā un tās vada karmelītu māsas. Māmiņas brauc pat no Rīgas, arī es vienu reizi tur pabiju un šī tikšanās mani ļoti uzrunāja. Viss notika ļoti mīļi – kopīgas lūgšanas, pēc tam arī agape.

Kas ir iecerēts šajās tikšanās reizēs?

Tas, protams, ir atkarīgs no māmiņām, kuras atnāks uz "Māmiņu klubu". Es

pieņemu, ka tie būs cilvēki, kas ir saistīti ar kristietību. Tikšanos varētu sākt ar īsu lūgšanu, tad būtu kāda konkrēta tēma, par kuru es sagatavotu īsu uzrunu. Pēc tam mēs varētu dalīties tajā, ko esam sapratušas, ko tas mums katrai nozīmē. Tā būtu iespēja dalīties arī savā ikdienā, rūpēs, priekos vai bēdās. Ja kādai māmiņai būtu vajadzīga aizlūgšana, tad varētu aizlūgt, bet, protams, jāskatās, vai māmiņas pašas to vēlas. Māmiņām, kurām ir mazi bērniņi, ir daudz dažādi pienākumi, bet reizēm gribas padalīties ar vēl kādu māmiņu, kopīgi satikties.

Tad var sekot kopīga agape ar tēju vai kafiju un līdzpaņemtajiem gardumiem.

Vai "Māmiņu klubs" būs atvērts arī māmiņām no citām kristīgām konfesijām?

Jā, tas būs domāts visām. Aicinātas arī tās māmiņas, kuras nepieder nevienai konfesijai, ja viņām ir vēlšanās iepazīt kristietību un gūt lūgšanas pieredzi.

Foto no interneta

Cik bieži ir iecerētas tikšanās Liepājā?

Rudens ir drēgns un tumšs laiks, kad ne vienmēr gribas iziet no mājām, tādēļ sākumā varētu tikšanās notikt reizi divās nedēļās.

Kurās telpās tiksieties?

Sākotnēji mēs tiksimies sv. Jāzepa katedrāles draudzes tējnicā "Pie Labā Gana", Rakstvežu ielā 18, kas atrodas pretī katedrālei.

Kādi būs nākamie soļi "Māmiņu kluba" veidošanā?

Priesteris Gatis Mārtiņš Bezdelīga man ir iedevis vairāku māmiņu telefonus, kurām gribu piezvanīt un piedāvāt šo iespēju. Ja viņas piekritīs, tad vienosimies par pieņemamāko dienu un laiku, tad taps afiša, kas tiks izvietota visās Liepājas katoļu draudzēs.

Ja kādu māmiņu ir ieinteresējis "Māmiņu klubs", tad varat sazināties ar Ilzi Graubi pa tālruni 26562065.

Intervēja
Ieva Liede

Katoliskās Baznīcas kopiena "Chemin Neuf" Liepājas diecēzē ir klātesoša kopš 2011. gada, kad to šeit uzaicināja Liepājas emeritētais bīskaps Vilhelms Lapelis. Tad kopienas vajadzībām tika iegādāta māja – bijusi Karostas pamatskola.

Ārēji šī ēka divu gadu laikā nav mainījusies, bet sperot kāju pāri tās sliekšnim, nevar palikt nepamānīts saimnieka rokas pieskāriens. Mājai tagad ir sava *sirds* – kapela, kurā tiek svinētas Svētās Mises un kur var pavadīt laiku Vissvētākā Sakramenta klātbūtnē. Remontdarbi notiek pamazām, tiek pārveidotas bijušās skolas telpas kopienas vajadzībām, top mājīgas istabiņas. Gandrīz katru mēnesi kopiena rīko kādus garīga satura pasākumus gan ģimenēm, gan jauniešiem – tad Karostas ēka zum kā bišu strops.

Kopiena "Chemin Neuf",

Izmest tīklu Dievam

sekojot aicinājumam uz vienotību, 2000. gadā ir izveidojusi starptautisku ekumenisku brālību "Net for God" (angļu val. "Tīkls Dievam"), kas ir lūgšanu, izglītības un evaņģēlizācijas *tīkls*. Šīs brālības ietvaros katru mēnesi kopiena veido

lai sekotu Kristus aicinājumam „Lai visi ir viens” (Jņ 17,21).

Liepājā tagad arī ir iespēja pievienoties šim Dieva *tīklam*. Kopiena „Chemin Neuf” jau oktobrī un novembrī piedāvāja interesentiem noskatīties filmas par Arsas prāvestu un par tēvu Pedro – misionāru Madagaskarā, kurš

redzot ģimeņu un bērnu postu, viņiem palīdz veidot

ciematus, kuros mācīties

atbildību par savu nākotni.

Kopienas māsa Inese Motte, kura arī ir

atbildīga par "Chemin Neuf" māju Liepājā,

atzīst, ka "Net for God" filmas

paplašina redzesloku. Viņa

uzskata: „Tā ir iespēja gūt citu zemju pieredzi, kurā atklājas Baznīcas bagātība, kas ir vienots organisms.”

Janvārī būs skatāma nākamā starptautiskās ekumeniskās brālības "Net for God" filma, tādēļ aicinām sekot līdz sludinājumiem draudzēs vai Liepājas diecēzes portālā: www.katedrale.lv, lai izmatotu šo iespēju.

Materiālu sagatavoja
Ieva Liede

30 minūšu garu filmu par kādu noteiktu tēmu, kas tās skatītājiem palīdz atvērties mieram, vienotībai un tādā veidā tas kļūst par ieguvumu visai pasaulei. Filma tiek tulkota 26 valodās, tajā skaitā arī latviešu, un tad to nosūta uz vairāk nekā 1000 "tīkla punktiem" 80 valstīs. Katrā "tīkla punktā" satiekas visu paaudžu cilvēki un dažādu konfesiju kristieši,

Par sagatavošanos Laulības sakramenta saņemšanai

Veicot konsultācijas ar Liepājas diecēzē kalpojošajiem priesteriem, kā arī apzinoties savu lomu atbildīgu ģimeņu veidošanā, vēlamies pievērst lielāku uzmanību labākai un dziļākai sagatavošanai Laulības sakramenta saņemšanai.

Tādēļ Liepājas diecēzes draudzēs sākot ar 2014. gada 1. janvāri tiek ieviestas sekojošas izmaiņas Laulības noslēgšanas kārtībā:

1. Tiek atjaunots saderināšanās laiks vismaz pusgada garumā. Pieteikumi Laulības sakramenta saņemšanai tiek pieņemti pie draudzes prāvesta vismaz 6 mēnešus pirms laulības noslēgšanas datuma.

2. Šajā laikā saderinātajiem ir vairākkārt jāsatiekas ar draudzes prāvestu, kā arī jāiziet

"Saderināto un iemīlējušos" kursus, kurus vada laulātais pāris priesteris (šos kursus ieteicams apmeklēt tiem, kas vēl nav noteikuši laulību datumu, lai saglabātu iekšēju brīvību, pieņemot svarīgu lēmumu).

"Saderināto un iemīlējušos" kursu mērķis:

1. Palīdzēt pārdomāt savu aicinājumu uz laulības dzīvi, atklāt šādas dzīves dziļāko jēgu, labāk iepazīt sevi, savu izredzēto un pieņemt atbildīgu lēmumu.

2. Iepazīstināt dalībniekus ar katoliskās Baznīcas mācību par Laulības sakramentu.

"Saderināto un iemīlējušos"ursos paredzētas 8 nodarbības vienu vakaru nedēļā un tikšanās ar ģimenes dabiskās plānošanas konsultantu.

Romas katoliskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps
Viktors Stulpins

"Saderināto un iemīlējušos" kursu nodarbības sāksies 10.02.2014. Sikāka informācija pie draudžu prāvestiem.

Foto no interneta

Ziņas no pasaules

Betlēmes Miera Gaisma

Austrijas skauti un gaidas ir gatavi nodot tālāk "Betlēmes Miera gaismu"

Kopš 1986. liturģiskā gada pēdējās dienas, pirms Adventa uzsākšanas, Austrijas Radio organi-

zē akciju – "Betlēmes Miera gaisma". Arī šogad viss sākās Betlēmē, Kunga piedzimšanas bazilikā, kur

"Miera bērns", kas šoreiz bija 12 gadīgs zēns, iededza gaismu Jēzus piedzimšanas grotā, kur tā nekad nenodziest. Pēc tam tā tika nodota Austrijas svētcēlniekiem, kuri bija ieradusies Svētajā zemē un piedalījās Svētajā Misē sv. Katrīnas baznīcā Betlēmē. Tās pašas dienas vakarā "Miera gaisma" tika aizvesta uz Austriju. 14. decembrī, ekumeniskā dievkalpojuma laikā, Vīnē Austrijas skauti šo Gaismu nodos saviem draugiem no vairāk nekā 20 valstīm. Kunga dzimšanas svētku vigīlijā "Miera Gaisma" degs jau 30 Eiropas valstīs.

Šī svētku tradīcija atgādina miera vēsti, kas tika sludināta Betlēmē, pasaulē nākot Dieva Dēlam – Miera Princim.

Kristīgo filmu festivāls

Festivāls Sanktpēterburgā šogad tiek organizēts jau 7. reizi. Tā sagatavošanā piedalījās pārstāvji no visām kristīgajām Pēterburgas kopienām. „Ir labi,” teica viens no organizatoriem, „piedalīties šajā festivalā. Pirmkārt, tāpēc ka sludinām Jēzu Kristu, otrkārt – stāstām par mūsu Baznīcu, par mūsu tradīcijām un mūsu klātbūtni Pēterburgā.” Festivāla laikā bija iespējams skatīt 70 filmas no 15 valstīm. Tika organizētas arī ekskursijas un dažādas izstādes, kurās tika atspoguļota dažādu Pēterburgas kristīgo kopienu dzīve un darbība.

Katoļticīgie un pareizticīgie kopā par ģimeni

13. novembrī Romā notika konference, kuras tēma bija "Katoļticīgie un pareizticīgie kopā aizstāvēt ģimeni". Ievada uzrunas teica arhibīskaps V. Paglia un metropolīts Hilarions. Kopīgais paziņojums, kas tika publicēts pēc konferences, norāda, ka dalībnieku uzrunas liecina par kopīgiem uzskatiem, kas attiecas uz galvenajiem jautājumiem par ģimeni. Kopīgas ir rūpes par ģimeni mūsdienu globālajā pasaulē. Gan pareizticīgie, gan katoļticīgie sastopas ar bīstamām tendencēm, kas iznīcina ģimenes institūciju. Individuālistiskā un patērētāju kultūra, kura iet kopsoli ar tirgus globalizāciju, novājina un beigās

iznīcina ģimeni. Paziņojumā runāts arī par citām draudzības formām, kuras mūsdienās tiek pielīdzinātas ģimenei.

Konferences dalībnieki uzskata, ka tas ir svarīgs posms, lai kopīgās rūpēs aizsargātu un stiprinātu ģimeni, un norāda, ka ir nepieciešams, lai kristīgais mantojums būtu tas, kas ietekmē un veido mūsdienu kultūru. Konference stiprināja pārliecību par kopīgo atbildību, kas nepieciešama, lai veicinātu laulības un kristīgās ģimenes dzīves ceļu uz svētumu.

Izmantojot interneta resursus, sagatavoja priesteris **Mariušs Kempa**

Grāmatas

Aleksandrs Havards

Līderis un tikums.

Ceļš uz personības pilnību

Izdevniecība "Mieram tuvu" ar šo grāmatu uzsākusi sēriju „Mieram tuvu dzīvēsskola”. Šajā sērijā tiks izdotas grāmatas, kas palīdzēs ikvienam,

kurš meklē gudrību, kā dzīvot pilnīgāk, skaistāk un patiesāk; kā dzīvot tīkamāk sev un Dievam.

Autors A. Havards pēc profesijas ir advokāts, strādājis par juristu un pasniedzēju vairākās Eiropas valstīs, bet šobrīd dzīvo Maskavā. Viņa grāmata "Līderis un tikums. Ceļš uz personas pilnību" tapusi, iedvesmojoties no daudzu izcilu politisko, intelektuālo un reliģisko līderu dzīves piemēra, kā arī no paša pieredzes. Tajā var iepazīt tādus tikumus kā cēlsirdību, pazemību, apdomību, drosmi, mērenību un taisnīgumu, kuru izkopšana cilvēku tuvina savas personības pilnībai. „Tas nav nekas neparasts, ka satikšanās ar labestību liek dvēselei pacelties it kā tai būtu izauguši spārni,” atzīst autors.

Reinhardss Kērnērs

Kāpēc es ticu mūžīgajai dzīvei

Karmelītu tēvs R. Kērnērs Latvijas lasītājiem ir pazīstams kā vairāku tulkotu grāmatu autors, šoreiz lasītājus sasniedzusi grāmata, kurā apskatīta nāves tēma. Nelielajā grāmatiņā R. Kērnērs gan sniedz

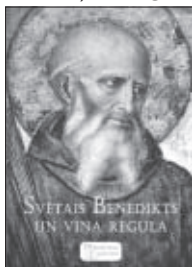

personisku liecību par savu attieksmi pret nāvi un ticību mūžīgajai dzīvei, gan arī, Svētajos Rakstos balstītu, šo eksistenciāli svarīgo jautājumu apskatu.

Tas, ka „mana brauciena ilgums ir ierobežots, vienalga, vai es ceļā par to domāju, vai ne, un laiks, kad tas beigsies, manā kalendārā nav atzīmēts” ir skaidrs katram. Bet mūsu cilvēciskā būtība uzdod jautājumu: „Kas ir pēc tam?” Atbilde uz šo jautājumu nosaka manu tagadni. Ja ar nāvi nekas nebeidzas, tad mēs jau tagad dzīvojam mūžīgi, jo visam ir nozīme mūžībā. Lasītājiem grāmata sniegs atbildes un uzdos jautājumus, kurus esam aicināti apskatīt Kristus augšāmcelšanās gaismā.

Svētais Benedikts

un viņa regula

Grāmatu no angļu valodas tulkojis un komentējis Pēteris Bankovskis, kurš ievadā atklāj, ka tā ir iecerēta plašam lasītāju lokam un ne-

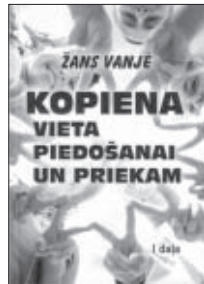
pretendē uz zinātniskumu. Tajā var atrast ieskatu pāvesta Gregora Lielā "Dialogu" grāmatā, kurā aprakstīta svētā Benedikta dzīve un paveiktie brīnumi, kā arī paša svētā Benedikta

6. gadsimta pirmajā pusē sarakstīto regulu, kas joprojām ir pamats daudzu klosteru un kopienu dzīvei visā pasaulē.

Svētais Benedikts lasītāju aicina sekot savam moto „Lūdzies un strādā”, kas pārfrazēts benediktiešu tradīcijas sakāmvārdā, skan: „Lūdzies tā, it kā viss būtu atkarīgs no Dieva, un strādājiet tā, it kā viss būtu atkarīgs no jums.” Mūsdienās būtu grūti atrast kādu dzīves aspektu, kuru kādā veidā nebūtu ietekmējis svētā Benedikta un viņa sekotāju atstātais mantojums.

Žans Vanjē

Kopiena – vieta piedošanai un priekam 1.daļa

Grāmatas autors ir "Šķirsta" kopienas, kurā zem viena jumta dzīvo cilvēki ar īpašām vajadzībām un viņu asistenti, dibinātājs Žans Vanjē. Šāda

parauga kopienas izveidotas arī daudzās citās pasaules valstīs, kurās Ž. Vanjē guvis bagātu kopienas dzīves pieredzi. Autors šajā grāmatā sniedz vielu pārdomām, kas smelta no ikdienas dzīves, piedzīvojot arī kļūdas un neveiksmes, kā arī iedvesmas no Dieva. Viņš katru no mums aicina „nemeklēt ideālu kopienu”, bet mīlēt tos, kurus Dievs mums nolīcis blakus šodien, jo viņi mums ir Dieva klātbūtnes zīmes.

Sagatavoja **Ieva Liede**

Pateicība

Sirsnīgi pateicamies Saldus Sv. Pētera un Pāvila draudzes prāvestam Andrejam Mediņam un viņa slavēšanas grupai par brīnišķīgo dievkalpojumu mūsu baznīcā šī gada 20. oktobrī!

Ikšķiles Baskāju Karmela ordeņa māsu klosterā baznīcas draudze

"Laulāto tikšanās"

nedēļas nogale plānota Kuldīgā 16. – 18. maijā.

KRISTUS DZIMŠANAS SVĒTKU UN JAUNĀ GADA DIEVKALPOJUMI LIEPĀJAS KATOLISKAJĀS DRAUDZĒS

24. decembrī – Ziemsvētku vigīlija

25. decembrī – Kristus dzimšanas svētki

26. decembrī – Otrie Ziemsvētki, Sv. Stefana svētki

31. decembrī – Vecā gada noslēgums

1. janvārī – Jaunais gads, Vissvētākās Jaunavas Marijas – Dieva Mātes – svētki

6. janvārī – Kunga parādīšanās svētki (Triju ķēniņu diena)

LIEPĀJAS SV. JĀZEPA KATEDRĀLĒ

Rakstvežu ielā 13

24.12. 16.00; 18.00; 22.00

25.12. 9.00; 11.00; 16.00

26.12. 9.00; 11.00; 16.00

31.12. 22.30

01.01. 9.00; 11.00; 16.00

06.01. 8.00; 11.00; 18.00

LIEPĀJAS SV. MEINARDA DRAUDZĒ

Ganību ielā 120

24.12. 20.00

25.12. 11.00

31.12. 18.00

01.01. 11.00

06.01. 18.00

LIEPĀJAS MĀRAS DRAUDZĒ

Koku ielā 7

24.12. 18.00

25.12. 9.00

01.01. 9.00

06.01. 20.00

LIEPĀJAS SV. DOMINIKAS DRAUDZĒ

Jelgavas ielā 17

24.12. 18.30

25.12. 10.00 (krievu val.);

12.00 (latviešu val.)

26.12. 12.00

31.12. 18.30

01.01. 18.30

06.01. 18.30

Pasmaidīsim

☺ ☺ ☺

Sarunājas divi mūki:

– Tu jau pavisam zaudē atmiņu!

– Jā gan, – piekrīt otrs, turpinot,

– Es pat no tā gūstu lielu labumu: vairākkārt priecājos par vienu un to pašu kā pirmo reizi.

☺ ☺ ☺

Kāds tuksneša tēvs pārceļas uz dzīvi pilsētā. Pie pilsētas vārtiem viņa ratus pārbauda sargi, kuri jautā:

– Kas tev tur paslēpts zem segas?

– Mans suns,– viņš atbild.

– Kas tad tas par suni, tā jau kaza! Tai taču ir ragi...

– Nejaucies mana suņa prievātajā dzīvē!

☺ ☺ ☺

Kāds mūks, skatoties uz suni, domā: „Suniem ir vairāk draugu, jo tie vairāk kustina asti, nevis mēli.”

☺ ☺ ☺

Skolotāja jautā:

– Tomiņ, vai vari paskaidrot, kāpēc vienmēr labāk ir teikt patiesību?

– Tāpēc, ka tad, kad runājam patiesību, nevajag visu laiku mēģināt atcerēties, ko es pirms tam teicu.

☺ ☺ ☺

Direktors savai sekretārei, kura raksta ar vienu pirkstu, cītīgi meklējot attiecīgo taustiņu, vaicā:

– Pēc kādas metodes jūs mācījāties rakstīt?

– Pēc bibliiskās – "Meklējiet un atradīsiet".

Kurzemes bīskapijas portāla

www.katedrale.lv

sadaļā "Palasīsim..."

ir iespēja lasīt

"Nāc" numurus PDF formātā.

Lūgšanu nakts Sv. Meinarda baznīcā

1. novembrī Svētā Meinarda baznīcā notika lūgšanu nakts, ko organizēja topošā Katoliskās Jaunatnes biedrība. Kopīgiem spēkiem veidota lūgšanu nakts jau kļuvusi par tradīciju, šī bija jau sestā. Tā tika veidota ar mērķi lūgties par tiem, kuri nezina patieso Visu svēto dienas būtību, bet svin Helovīnus. Tēmas gadu no gada mainās, tomēr sākotnējā doma paliek un jauniešiem šī kopīgā nakts lūgšana ir ļoti svarīga.

Soreiz izvēlējamies vārdus no Radišanas grāmatas: „Kungs, mans Dievs, no kā lai es noprotu, ka es to iemantošu.” (Rad 15,8) Tēmu saistījām ar gaidīšanu, pārdomājot gan to, kā Ābrahams gaidīja Dieva apsolījuma piepildīšanos Vecajā derībā (Rad 15,1-12.17-18), gan arī līdzību no Jaunās derības par desmit jaunavām, kas gaidīja atnākam līgavaini (Mt 7,21-29). Domai atbilstoties, sapratām, ka kopīgiem

Foto: m. Diāna Jakš OP

Lūgšanu naktī klātesošie pavadīja laiku dziesmās unklusā lūgšanā Vissvētākā Sakramenta priekšā

spēkiem jāatrod piecas lietas, kas palīdz gaidīt Jēzu, un piecas, kas trau-

cē gaidīt. Vienojamies, ka tās ir – lūgšana, palāvība, slavēšana, ticība

un Svētā Mise, kas palīdz, bet slinkums, bailes, ikdienas kņada,

kārdinājumi un nepacietība – traucē. Nakts garumā caur lūgšanām un dziesmām to visu pārdomājam. Tas simboliski tika arī attēlots ar desmit laternām – piecām degošām un piecām izdzisušām, kuras novietojām altāra priekšā.

Lūgšanu nakti atklāja Liepājas diecēzes bīskaps Viktors Stulpins ar pārdomām par Ābrahamu, turpinājumā sekoja lūgšanas pie uzstādīta Vissvētākā Sakramenta. Priecājamies arī par priesteru Mariuša Kempas klātbūtni, kurš kopā ar bīskapu V. Stulpinu pusnaktī celebrēja Svēto Misi. Lūgšanu nakts noslēgumā altāra priekšā tika nolikta lielākā laterna, kas simbolizēja pašu svarīgāko gaidīšanā – ticību, ko kopīgi apliecinājam ar kristības solījumu atjaunošanu.

Pateicība visiem, it sevišķi Sv. Meinarda draudzei, priesterim Edijam Silevičam un dominikāņu māsām Diānai un Judītei, par šo skaisto, kopīgo lūgšanu!

Alise Timbare un Baiba Libe

Rīgas Garīgā semināra audzēkņi ciemojas Liepājā

3. novembrī priesterim Edijam Silevičam uzticētās Sv. Meinarda un Sv. Māras draudzes apmeklēja Rīgas Garīgā semināra audzēkņi. Šāda veida ceļojums nenotiek pirmo reizi. Ik pa laikam semināristi apmeklē dažādas Latvijas draudzes ar savu mūzikas grupu vai arī ar RARZI izveidoto "Ticības padziļināšanas programmu". Šī ceļojuma mērķis bija apciemot mūsu neseno studiju biedru, kurš jau ir kļuvis par priesteri, kā arī, lai lūgtos kopā ar draudžu ticīgajiem, bagātinot liturģiju ar pašu sacerētu mūziku.

Pēc Sv. Māras draudzes apmeklējuma un piedalīšanās Svētajā Misē, semināristi devās uz Sv. Meinarda draudzes dievkalpojumu. Diemžēl laika ierobežojuma dēļ abās draudzēs nevarējām sniegt vienādu muzikālo pavadījumu. Tomēr, gan vienā, gan otrā draudzē guvām daudz prieka kopīgā lūgšanā un esam gandarīti par šo ceļojumu.

Bija liels prieks redzēt pr. Ediju kalpojam šajās draudzēs. Tas bija arī mazliet nepierasti, jo vēl nesen sēdējām vienā auditorijā Seminārā un nu jau viņš kalpo draudzēs. Tāpat mēs esam pateicīgi draudžu locekļiem par sirsnīgo uzņemšanu un lūgšanu atbalstu (pr. Edijs mums atklāja, ka šajās draudzēs lūdzoties par aicinājumiem uz priesterību), kas mums ir ļoti svarīgi.

Mūzikas grupa tika izveidota 2012. gada janvārī. Iemesls tās izveidošanai bija semināristu muzikālo talantu aktivizēšana un attīstīšana, kā arī vēlēšanās ar saviem talantiem palīdzēt citiem cilvēkiem sajūst Dieva pieskārienu un attīstīt tos talantus, ko Dievs katram ir devis. Šādi mēs cenšamies uzrunāt cilvēkus, dāvēt viņiem prieku un atgādināt, ka lūgšanā piedalās viss cilvēks – viņa domas, vārdi, ķermenis... arī talanti. Tas ir arī veids, kā mēs varam pastāstīt

paši par sevi, parādīt, ka semināristi un priesteri nav īpaši izredzēti, ar šo pasauli tikpat kā nesaistīti cilvēki, bet gan tādi paši cilvēki kā visi – ir ar talantiem, hobijiem, interesēm. Mēs ticam, ka Dievs neko no tā mums nevēlas atņemt, mūs aicinot uz priesterību, bet gan izmantot šīs Viņa dāvanas arī savā priesteriskajā kalpošanā, pat ja tas izskatās mazliet nepierasti – priesteris pie bungu komplekta vai ar basģitāru rokās.

Ansambļis izpilda pašu sacerētus skaņdarbus. Dziesmas komponējuši Māris Veliks, Emīls Slišāns, Roberts Andžāns. Tās pārsvarā balstītas uz Svēto Rakstu tekstiem, latviešu literātu darbiem, vai arī Baznīcas svēto lūgšanām.

Pašlaik semināristi strādā pie sava pirmā albuma ierakstīšanas, ko nākamgad ceram prezentēt klausītājiem.

Diakons Pēteris Skudra

Pedagogi pulcējas konferencē "Skolotājs - kristietis"

Foto: Ieva Liede

28. oktobrī Liepājas Universitātes Lielajā zālē notika konference "Skolotājs-kristietis", ko jau otro gadu organizēja Domes reliģisko lietu komisija, un kurā bija aicināti piedalīties Liepājas un novada pedagogi.

Sākumā, uzrunājot konferences dalībniekus, Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas Liepājas bīskaps P. Brūvers runāja par skolotāju kā autoritāti, kurā ieklausās bērni, tāpēc skolotāja izglītošanās ir svarīga. Savukārt Liepājas Izglītības pārvaldes vadītāja L. Molčanova norādīja uz ietekmīgo skolotāja lomu 21. gs., jo pasaule ir kļuvusi radikālāka un tajā bieži tiek aizmirstas pamatvērtības – Dievs, daba, darbs, mīlestība, tauta un valsts vēsture.

Par radikalizāciju, tai skaitā par sektām, reliģiskām kustībām un to pazīmēm savā pieredzē un zināšanās dalījās Valsts policijas Kurzemes reģiona pārvaldes Kārtības policijas biroja Prevencijas nodaļas priekšniece V. Kalote. Viņa norādīja uz apdraudējumu, kas rodas, veidojoties sektām un reliģiskiem grupējumiem, kas apdraud cilvēka domas un prāta brīvību.

Pasaulē šobrīd ir zināmas 3000 sekta, Latvijā – 300, kas pakļauj pārveidošanai cilvēka apziņu. Sektu līderi ir labi psihologi, ievilina ar uzklaušānu, draudzešanos, saprat-

ni, bet vēlāk cilvēks vairs neatšķir, kas ir balts, kas – melns. Sektās bieži nonāk cilvēki, kuri jūtas psiholoģiski nomākti, augstāks risks ir arī pusaudžiem, veciem cilvēkiem, tiem, kam ir grūtības darbā vai ģimenē.

Tēmu par reliģijas brīvību un cilvēktiesību līdzsvarošanu ar praktiskiem piemēriem analizēja Saeimas Juridiskā biroja juridiskais padomnieks, tiesību zinātņu doktors un Latvijas Universitātes Juridiskās fakultātes lektors Jānis Pleps.

Par ezotērisku pieeju mācību procesā izglītības iestādēs runāja teoloģijas zinātņu doktors, priesteris A. Stepanovs, kurš uzskata, ka šī tēma ir divu dziedināšanas fenomenu salīdzinājums. Viens ir saistīts ar maģijas varas ietekmi uz cilvēku, otrs – ar harizmātisko dziedināšanu, ko saņem kristīgajā Baznīcā. „Kristīgajā humanismā katrs cilvēks ir aicināts pazīt sevi,” uzsvēra A. Stepanovs, piebilstot, ka „nepieciešama arī apziņa par grēku, kas iztrūkst ezotēriskajā mācībā”.

Konferenci noslēdza Romas katoļiskās Baznīcas Liepājas diecēzes bīskaps V. Stulpins, apkopojot visu iepriekš runāto un atgādinot klātesošajiem, ka kristietim ir skaidri jāapzinās sava piederība kristietībai, tādējādi sevi nepakļaujot nevajadzīgām briesmām.

Ērika Korāte, Ieva Liede

Foto no RGS arhīva

Muzicē Rīgas Garīgā semināra audzēkņi: diakons Kārlis Miķelsons (no kreisās), Andrejs Kassirovs, Gunārs Lempis, Juris Skutels.